

Boris Vian

L'HOME LLOP
i altres contes

Traducció de
Jordi Martín Lloret

El cercle *de* VIENA

L'HOME LLOP

Al bosc de Fausses-Reposes, al peu de la costa de la Picardia, hi vivia un llop adult molt bonic, de pèl negre i ulls grossos i vermells. Es deia Denis i la seva distracció preferida consistia a mirar els cotxes que venien de Ville-d'Avray i premien a fons l'accelerador per escometre aquell pendent lluent sobre el qual un ruixat estampa a vegades el reflex olivaci dels arbres. També li agradava, els vespres d'estiu, rondar per les bosquines per sorprendre-hi els enamorats impacients en plena lluita amb la complicació dels guarniments elàstics de què per desgràcia és plena avui dia bona part de la roba interior femenina. Observava amb filosofia el resultat d'aquells esforços a vegades coronats d'èxit i s'allunyava púdicament bo i remenant el cap quan una víctima consentia a deixar-se passar per la pedra, com se sol dir. Hereu d'una llarga nissaga de llops civilitzats, en Denis s'alimentava d'herba i de jacints blaus, acompanyats a la tardor amb uns quants bolets seleccionats i, a l'hivern, ben a contracor, amb ampolles de llet pispades del gran camió groc de la Cooperativa; la llet l'horroritzava, pel gust d'animal que hi trobava, i del novembre al febrer maleïa la inclemència d'una estació que l'obligava a embrutar-se l'estómac.

En Denis vivia en bona intel·ligència amb els seus veïns perquè, de tan discret com era, no sabien ni que existia. S'ar-

recerava en una coveta oberta feia molts anys per un cercador d'or desesperançat que, convençut per la mala sort que havia tingut tota la vida que ja no trobaria mai el «cistell de taronges» (com diu Louis Bousсенard en una de les seves novel·les), havia decidit a la fi dels seus dies practicar si més no les seves excavacions tan infructuoses com obsessives sota un clima temperat. En Denis se l'havia arreglat per fer-ne un refugi confortable, guarnit al llarg dels anys amb embellidors de rodes, femelles i peces d'automòbil que ell mateix havia arreglat a la carretera, on hi havia accidents freqüents. Apassionat per la mecànica com era, li agradava contemplar els seus trofeus i somiava el taller que certament muntaria algun dia. Quatre bieles d'aliatge lleuger subjectaven una tapa de bagul que feia de taula; el llit estava compost pels seients de cuir d'un Amilcar vell encaterinat passatgerament d'un plàtan alt i cepat, i dos pneumàtics constituïen sengles marcs luxosos per als retrats dels pares estimats; tot plegat casava amb gust amb altres peces més banals aplegades feia temps pel prospector.

Una nit d'agost ben bonica, en Denis feia a passos petits la seva passejada de digestió quotidiana. La lluna plena treballava les fulles de randa d'ombra i, sota la llum clara, els ulls d'en Denis adquirien els suaus reflexos de robí del vi d'Arbois. En Denis s'acostava al roure, terminal habitual de la seva marxa, quan la fatalitat va posar en el seu camí el Mag de Siam, el nom veritable del qual s'escrivia Étienne Pample, i la petita Lisette Cachou, la serventa morena del restaurant Gronoeil, a qui el Mag s'emportava cap a Fausses-Reposes amb un fals pretext. La Lisette estrenava una cotilla «Obses-

sion» nova de trinca, la destrucció de la qual havia costat sis hores d'esforços al Mag de Siam, i era per aquest motiu que en Denis se'ls trobava tan tard.

Per desgràcia per a en Denis, les circumstàncies eren extremament desfavorables. Era la mitjanit en punt; el Mag de Siam era un manat de nervis, i tot al voltant hi creixien a bondó el coll de cigne, el peu de llop i el llobí, que des de fa poc acompanyen obligatòriament els fenòmens de licanthropia —o més ben dit, d'antropolícia, com llegirem ara mateix. Enfurimat per l'aparició d'en Denis, tot i que va ser prou discret i ja s'allunyava murmurant una disculpa, el Mag de Siam, decebut per la Lisette i amb un excés d'energia que li exigia esbravar-se d'una manera o altra, es va llançar sobre la bèstia innocent i la va mossegar cruelment a la punta de l'espatlla. Amb un clapit d'angoixa, en Denis va guillar al galop. En tornar a casa el va vèncer un cansament anormal i es va adormir d'un son feixuc, entretallat de somnis agitats.

De mica en mica va anar oblidant l'incident i els dies van tornar a passar, idèntics i diferents. S'acostava la tardor, i les mareas de setembre, que produeixen en els arbres el curiós efecte d'envermellir les fulles. En Denis s'atipava de moixerons i d'altres bolets, atrapant d'un sol mos de tant en tant alguna peziza quasi invisible al seu sòcol d'escorça, i fugint com de la pesta de la indigesta llengua de bou. Al vespre els boscos es buidaven ràpidament de passejants i en Denis se n'anava a dormir més d'hora. Però no semblava que això l'ajudés gaire a descansar, i al final de nits entreviades de malsons, es despertava amb la boca pastosa i el cos tot baldat. Fins i tot perdia la passió per la mecànica, i el migdia el sor-

prenia a vegades enmig d'un somni, estrenyent amb una pota inerta el drap amb què havia d'enllustrar una peça de llautó d'un verd grisenc. El repòs se li feia cada cop més agitat i s'estranyava de no descobrir-ne el motiu.

La nit de lluna plena es va despertar bruscament tremolant de febre, amb una intensa impressió de fred. Mentre es fregava els ulls, el va sorprendre l'efecte estrany que sentia i va buscar una llum. De seguida va encendre el magnífic far heretat feia uns quants mesos d'un Mercedes embogit, i la resplendor enlluernadora de l'aparell va il·luminar els racons de la cova. Titubejant, es va acostar al retrovisor fixat damunt del tocador. S'estranyava de trobar-se dret sobre les potes de darrere —però encara es va sorprendre molt més quan els ulls li van topar amb la seva imatge: des del mirallet rodó li plantava cara un rostre estrany, blanquinós, sense pèls, on només dos ulls preciosos de robí li recordaven l'aspecte d'abans. Deixant anar un crit inarticulat, es va mirar el cos i va entendre l'origen d'aquell fred glacial que l'estrenyia per totes bandes. L'espès pelatge negre havia desaparegut i davant dels ulls se li dreçava el cos deforme d'un d'aquells homes de qui solia burlar-se per la poca traça amorosa que tenien.